

Arrest

nr. 164 501 an 21 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 januari 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. In de beslissingen wordt o.a. vastgesteld dat de verklaringen van verzoekers niet overeenstemmen met elkaar en dat ze niet hebben aangetoond geen beroep te kunnen doen op de hulp van of bescherming door de Albanese autoriteiten.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze

motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Ze ondernemen hiertoe geen ernstige poging, doch beperken zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

De Raad merkt op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Asielzoekers moeten aannemelijk maken dat ze alle mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of indien dat niet het geval is, gegronde redenen aanvoeren die hen ervan hebben weerhouden dat te doen, wat in casu niet het geval is.

Waar verzoekers aanhalen dat er dient waargenomen te worden dat verzoeker zichzelf nergens tegensprekt en dat verzoeker steeds heeft aangegeven dat hij verzoekster weinig heeft verteld merkt de Raad op dat verzoekers elkaar tegenspreken wanneer en waar verzoeker verzoekster zou hebben ingelicht over de bedreigingen.

De Raad merkt op dat een verwijzing naar het internetbericht "Albania 2015 Crime and Safety Report" (stuk 3) niet volstaat om aan te tonen dat er voor hen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat bij een terugkeer naar Albanië. Dit dient immers in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekers op deze wijze in gebreke blijven. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat er voor hen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat bij een terugkeer naar Albanië.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers hun asielrelaas, te ontkrachten.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 februari 2016, onderlijnen verzoekende partijen dat zij het economisch goed hadden in Albanië. Zij wijzen er op dat uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat verzoekster pas later op de hoogte werd gesteld van de problemen die verzoeker kende en hem er toe aanzette het land te verlaten. Verzoekende partijen wijzen er dan ook op dat hun relaas wel degelijk coherent is met betrekking tot hun vervolgingsvrees of het reëel risico op ernstige schade in Albanië.

4.2. In de beschikking wordt reeds gesteld dat *“In de beslissingen (...) o.a. (wordt) vastgesteld dat de verklaringen van verzoekers niet overeenstemmen met elkaar en dat ze niet hebben aangetoond geen beroep te kunnen doen op de hulp van of bescherming door de Albanese autoriteiten.”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 9 februari 2016 opgenomen grond. Ze beperken zich immers louter in het volharden van de verklaringen zoals afgelegd door verzoeker, wat echter geen verklaring biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun onderlinge verklaringen.

Zo blijkt uit het gehoorverslag d.d. 7 december 2015 van verzoeker dat hij zijn echtgenote niets vertelde over de bedreiging tot de dag van hun vertrek uit Albanië, eind september 2015 (gehoorverslag verzoeker, 5-6):

“(...)

- heeft u, toen u thuis kwam, uw vrouw verteld wat er gebeurd was?

Neen

- waarom nt?

Ik maakte me zorgen om hen, dat ze het moeilijk zou krijgen

- wanneer heeft u het haar dan wel verteld?

De dag van ons vertrek nr hier. Toen we nr de familie gingen logeren zei ik dat de kids nt naar buiten mochten gaan

- hoe lang zijn jullie bij de familie gebleven?

Tot eind september

- stelde uw vrouw zich daar gn vragen bij, jullie gingen nr uw familie, de kids mochten nt buiten, de pp-en werden aangevraagd, en zij wist nt wat er aan de hand was. Stelde zij zich daar gn vragen bij?

Ze vroeg het, maar ik zei dat ik op dat moment nts kon zeggen en dat ik het haar later zou vertellen

(...)”

Verzoekster daarentegen verklaarde dat haar echtgenoot haar een paar dagen nadat hij bedreigd was, reeds op de hoogte bracht en dat ze toen nog thuis woonden (gehoorverslag d.d. 7 december 2015, 4):

“(...)

- toen jullie nr de tante gingen, wist u waarom dat was?

Ja

- wanneer zijn jullie nr tate gegaan?

Omdat we bedreigd werden, we konden nt langer thuis blijven

- wist u dat toen al, dat uw man bedreigd werd?

Ja, toen wel. Ik wist waarom we nr de tante zouden vertrekken

(...)

- toen jullie de pp-en gingen aanvragen, wist u toen al dat uw man bedreigd was?

Ja, toen wel al. Hij legde het uit, waarom we pp-en gingen aanvragen, en hij vertelde het

(...)”

Bovenstaande vaststelling maakt dan ook, samen met het motief dat verzoekende partijen niet aantonen dat zij geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten, zoals ook terecht opgeworpen door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, dat zij niet aannemelijk maken dat zij een gegronde vrees dienen te koesteren in hun land van herkomst of dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS